

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2348/2020
09.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог ХТТ „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Невена Фирст, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2973/19 од 04.02.2020. године, у седници одржаној 09.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2973/19 од 04.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 7/19 од 09.07.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и поништено је решење о отказу уговора о раду бр. ../16 од 19.07.2016. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 277.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2973/19 од 04.02.2020. године, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су у

поступку пред другостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на које се ревизијом указује, осим тога странкама је достављен препис првостепене пресуде, који је у изворнику и против кога је тужени изјавио жалбу и о којој је одлучено побијаном пресудом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дипломирани економиста и од 01.04.2005. године био је у радном односу код туженог на неодређено време. Код туженог тужилац је обављао послове шефа књиговодства у финансијско рачуноводственом сектору, након тога послове финансијског директора, а касније је премештен на послове извршног директора за финансијску контролу, које послове је обављао све до доношења решења 19.07.2016. године, којим му је отказан уговор о раду од 01.04.2005. године, због непоштовања радне дисциплине прописане чланом 179. став 3. тачка 3. Закона о раду и члана 52. Појединачног колективног уговора туженог. Пре доношења оспореног решења, тужени је писаним упозорењем од 29.02.2016. године упозорио тужиоца о постојању разлога за давање отказа, наводећи да је 29.02.2016. године дошао до сазнања, да је тужилац 30.12.2015. године, у својству овлашћеног судског вештака економско-финансијске струке боравио у службеним просторијама АД „ВВ“ Пожега, вршећи одређене послове везане за вештачење у предмету П1 165/15 Основног суда у Пожеги, а затим је предао сачињени писмени налаз Основном суду у Пожеги 04.01.2016. године, иако се у то време налазио на одсуству са посла, због привремене спречености за рад. Тужилац је 30.12.2015. године боравио у службеним просторијама Предузећа „ВВ“ АД Пожега, ради обављања радњи везаних за вештачење у предмету Основног суда у Пожеги П1 165/15, а 04.01.2016. године је Основном суду у Пожеги предао писани налаз и мишљење. Тужилац је био привремено спречен за рад од 01.12.2015. године до 15.12.2015. године, од 16.12.2015. године до 31.12.2015. године и од 01.01.2016. године до 31.01.2016. године и био је пацијент др ГГ, психијатра, код које је уредно одлазио на контроле и узимао терапију, јер је био врло депресиван, због чега му је дата терапија и отворено боловање. Према мишљењу доктора код кога се тужилац лечио, околност да је тужилац у току лечења обављао послове као судски вештак ван свог пребивалишта није утицала ни на погоршање, ни на побољшање његовог здравственог стања. Из налаза и мишљења судског вештака психијатра утврђено је да се код тужиоца не региструје присуство душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, већ да су проблеми на радном месту проузроковали појаву анксиозности са соматизацијом, која је достигала ниво да у битном степену умањи тужиочев позитивни однос према боравку на радном месту и самом радном ангажовању, а што је довело до проблема концентрације, умањења продуктивности и нарушило квалитет рада, као и да у медицинској документацији не постоје констатоване чињенице које би указивале на додатно погоршање здравственог стања тужиоца, односно постојање негативног утицаја послова које је тужилац обављао за време трајања привремене спречености за рад, јер је на радну способност тужиоца управо утицај имао амбијент и атмосфера у којој је обављао послове, а не садржај обавеза. Решењем РФЗ ПИО од 23.09.2016. године код тужиоца је утврђен потпуни губитак радне способности, као последица болести, а привременим решењем РФЗ ПИО од 01.10.2016. године утврђено му је право на инвалидску пензију.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили захтев тужиоца и поништили решење туженог од 19.07.2016. године, јер је утврђено да тужилац није злоупотребио право на боловање, с обзиром да то што је тужилац за време привремене спречености за рад обављао послове судског вештака, што

представља умни посао и ангажовање интелектуалних капацитета тужиоца, није утицало ни на погоршање, ни на побољшање здравственог стања тужиоца, јер наведени послови из области вештачења нису спречили оздрављење тужиоца, нити су утицали на погоршање здравственог стања, односно нису негативно утицали на процес излечења тужиоца. Ово јер је природа тужиочеве болести била таква да није морао да мирује, ординирајући лекар му није прописао, нити препоручио одређено понашање у циљу оздрављења, већ да је утврђено да је узрок болести била средина, радно окружење, пословна клима и атмосфера код туженог, а не садржај послова дипломираног економисте и вештака економско-финансијске струке.

По оцени Врховног касационог суда неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Оспорено решење о отказу уговора о раду тужени је донео на основу члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14) и члана 52. Појединачног колективног уговора туженог. Чланом 179. став 3. тачка 3. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Чланом 52. Појединачног колективног уговора туженог од 15.01.2015. године, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад.

Један од оправданих разлога због којег се може отказати уговор о раду је злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад. Наведени отказни разлог настаје сваком радњом запосленог којом се одсуство због привремене спречености за рад користи супротно разлозима због којих је установљено. Злоупотреба привремене спречености за рад настаје коришћењем боловања у време кад запослени није болестан и када је способан за рад, али и када се током спречености за рад понаша супротно прописаној терапији.

Злоупотреба права коришћења боловања постоји када запослени одсуство са посла користи супротно сврси због које је одобрено, међутим, не постоји злоупотреба боловања када запослени одсуство са посла користи ради обављања одређених активности, којима не спречава своје оздрављење и не погоршава здравствено стање. Код утврђеног, да су код тужиоца проблеми на радном месту проузроковали појаву анксиозности са соматизацијом, која је достигала ниво да у битном степену умањи тужиочев позитиван однос према боравку на радном месту и самом радном ангажовању, а што је довело до проблема концентрације, умањене продуктивности и нарушило квалитет рада, односно да је на радну способност тужиоца имао утицај амбијент и атмосфера у којој је обављао послове, а не садржај обавеза, због чега је био на боловању, као и да у медицинској документацији не постоје констатоване чињенице које би указивале на додатно погоршање здравственог стања тужиоца, односно постојање негативног утицаја послова које је тужилац обављао за време трајања привремене спречености за рад, то тужилац није злоупотребио право на коришћење боловања обављањем послова судског вештака, јер тужилац таквом активношћу није спречио своје оздрављење и погоршао своје здравствено стање.

Стога су правилно одлучили нижестепени судови када су поништили, као незаконито оспорено решење туженог од 19.07.2016. године, којим решењем је

тужиоцу отказан уговор о раду, јер су правилно закључили да је тужени у поступку доношења решења учинио повреду из члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду, а што одлуку донету у том поступку чини незаконитом.

Наводи у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити сагласно члану 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић